

SERAFINA en de ZWARTE
MANTEL

ROBERT BEATTY

Vertaald door Mireille Vroege

↳ | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

ISBN 978 94 014 3843 8

D/2017/45/85

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Serafina and the Black Cloak*

Oorspronkelijke uitgever Disney Hyperion, 2015

Copyright tekst © Robert Beatty, 2015. In overleg met de auteur.

Alle rechten voorbehouden.

© Nederlandse editie: Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagillustratie © Alexander Jansson

Vormgeving cover: Maria Elias & Studio Lannoo

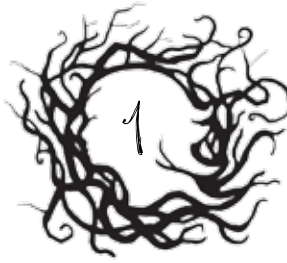
Opmaak binnenwerk: Mieke Smalle

Voor mijn vrouw Jennifer, die vanaf het begin aan dit verhaal heeft meegewerkt

en voor onze dochters Camille, Genevieve en Elizabeth, die altijd ons eerste en belangrijkste lezerspubliek zullen zijn.

Huize Biltmore,
Asheville,
North Carolina
1899

Serafina deed haar ogen open en tuurde het donker van de werkplaats in. Misschien waren er ratten zo stom geweest om terwijl zij sliep haar territorium te betreden. Ze wist dat ze er waren, buiten, vlak bij haar nachtelijke domein. Ze kroop door de kieren en schaduwen van de uitgestrekte kelders van het voorname huis en stalen wat ze maar konden uit de keukens en voorraadkamers. Ze had het grootste deel van de dag op haar favoriete verstopplekjes liggen dutten, maar hier, opgekruld op de oude matras achter de verroeste boiler, in de beschutting van de werkplaats, voelde ze zich het meest thuis. Aan de ruwe balken hingen hamers, moersleutels en ander gereedschap, en het rook er vertrouwd naar machineolie. Toen ze om zich heen keek en luisterde naar het uitgestrekte duister, was haar eerste gedachte dat het haar een goede nacht leek om op jacht te gaan.

Haar vader, die jaren geleden aan de bouw van Huize Biltmore had meegewerkt en die sindsdien zonder toestemming in het souterrain was blijven wonen, lag te slapen op het bed dat hij in het geheim achter de voorraadrekken had gebouwd. Sintels gloeiden in het oude metalen vat waarboven ze een paar uur geleden hun maaltje, kip met granenpap, hadden bereid. Ze hadden in elkaar gedoken om het kookvuur

gezeten om warm te worden. Ze had zoals altijd wel haar kip opgegeten, maar de granenpap laten staan.

‘Eet je bord leeg,’ had haar vader gemopperd.

‘Ik heb het al op,’ had ze geantwoord, terwijl ze het halfvolle blikken bord had neergezet.

‘Je hele bord,’ zei hij, en hij schoof het bord naar haar toe, ‘anders blijf je zo’n mager speenvarken.’

Haar vader noemde haar altijd een mager speenvarken als hij haar op de kast wilde jagen, hij dacht dat ze dan zo kwaad op hem zou worden dat ze die vieze granenpap toch naar binnen zou werken, of ze wilde of niet.

‘Ik eet die granenpap niet, papa,’ zei ze met een glimlachje, ‘hoe vaak je me hem ook voorzet.’

‘Het is gemalen mais, meisje, meer niet,’ zei hij. Hij porde met een stok in het vuur om de andere stokken zo te schikken als hij ze hebben wilde. ‘Iedereen houdt van mais, behalve jij.’

‘Je weet dat ik niks groens of geels of zoiets smerigs als granenpap lust, papa, dus hou op met dat geschreeuw.’

‘Als ik zou schreeuwen, had je het wel geweten,’ zei hij. Hij stak zijn pook in het vuur.

De granenpap was snel vergeten, en ze gingen over op een ander onderwerp.

Serafina moest glimlachen toen ze aan het avondeten met haar vader dacht. Er was op de hele wereld niks leukers te bedenken dan een beetje dollen met haar vader – behalve dan misschien lekker liggen slapen in de warmte van een van de raampjes van het souterrain als de zon naar binnen scheen.

Ze liet zich van haar matras glijden, heel voorzichtig om

hem niet wakker te maken, trippelde over de korrelige stenen vloer van de werkplaats en glipte de bochtige gang in. Ze wreef de slaap uit haar ogen en rekte zich nog eens uit, maar toch voelde ze al een vleugje opwinding. Haar lichaam tintelde van het aanlokkelijke vooruitzicht van een gloednieuwe nacht. Ze voelde haar spieren en zintuigen tot leven komen, alsof ze een uil was die zijn vleugels een beetje bewoog en zijn klauwen kromde voor hij opvloog om aan zijn spookachtige jacht te beginnen.

Ze bewoog zich stilletjes door het donker, langs de waskamers, de voorraadkamers en de keukens. Overdag wemelde het in het souterrain van de bedienden, maar nu waren de vertrekken leeg en donker, precies zoals ze het graag had. Ze wist dat de familie Vanderbilt en hun vele gasten op de eerste en tweede verdieping lagen te slapen, maar hier was het stil. Ze sloop graag door de eindeloze gangen en in schaduwen gehulde voorraadkamers. Ze wist hoe alles aanvoelde, ze kende de glinsteringen en de duisternis van alle hoeken en gaten. 's Nachts was dit háár domein, van haar, en van niemand anders.

Vlak voor zich hoorde ze vaag iets glibberen. De nacht was al meteen begonnen.

Ze bleef staan. Ze luisterde.

Twee deuren verder gekrabbel van kleine voetjes over een kale vloer.

Langs de muur sloop ze verder.

Toen het geluid ophield, hield ook zij stil. Toen het geluid weer begon, sloop ze verder. Die techniek had ze zich al op

haar zevende eigen gemaakt: bewegen als zij bewegen, stil blijven staan als zij stilstaan.

Nu kon ze de wezens horen ademhalen, hun teennagels over de stenen horen krassen en hun staarten horen slepen. Ze herkende het trillen van haar vingers en het strakke gevoel in haar benen.

Ze glipte door de half openstaande deur de voorraadkamer in en zag ze in het duister: door de afvoerpijp in de vloer waren twee reusachtige ratten met een vettige bruine vacht naar binnen geglibberd. De indringers waren hier duidelijk voor het eerst en gingen heel stom achter kakkerlakken aan, terwijl ze even verderop in de gang de room van versgebakken taartjes hadden kunnen slurpen.

Zonder geluid te maken of zelfs maar de lucht in beweging te brengen sloop ze langzaam naar de ratten toe. Ze hield ze strak in het vizier. Haar oren registreerden elk geluid dat ze maakten. Ze kon hun gore rioollucht zelfs ruiken. Onder-tussen gingen zij verder met hun ranzige rattenzaakjes en hadden ze niets in de gaten.

Een meter achter hen bleef ze staan, verscholen in een zwarte schaduw, klaar voor de sprong. Dit vond ze het mooiste moment, vlak voordat ze toesloeg. Ze wiegde een heel klein beetje met haar lichaam naar voren en naar achteren om haar aanvalshouding precies goed te krijgen. Toen sloeg ze toe. In één snelle, explosieve beweging pakte ze de krijsende, kronkelende ratten met haar blote handen beet.

‘Hebbes, stelletje smerig ongedierte!’ siste ze.

De kleinste van de twee ratten wrong zich doodsbang in

alle bochten, maar de grootste draaide zich om en beet in haar hand.

‘Als je het maar uit je hoofd laat!’ snauwde ze, terwijl ze de nek van de rat stevig tussen haar duim en wijsvinger klemde.

De ratten kronkelden als gekken, maar ze had ze stevig beet en liet niet los. Toen ze klein was, had het even geduurd voordat ze deze les had geleerd, maar als je ze eenmaal te pakken had, moest je hard knijpen en niet loslaten, wat er ook gebeurde. Zelfs als ze je met hun klauwtjes krabden en hun geschubde staart om je hand sloegen alsof het een soort vieze grijze slang was.

De hevige worsteling duurde een paar seconden. Toen hadden de uitgeputte ratten door dat ze haar niet van zich af zouden kunnen schudden. Ze staakten hun gevecht en keken haar met hun zwarte kraalooogjes argwanend aan. Hun snuffelende neusjes en bizar lange snorharen sidderden van angst. De rat die haar had gebeten liet zijn lange geschubde staart langzaam om haar pols glijden en sloeg hem er twee keer omheen op zoek naar een nieuw houvast om zichzelf los te kunnen wurmen.

‘Waag het niet’, waarschuwde ze hem. De plek waar hij haar had gebeten bloedde nog steeds, en ze was niet in de stemming voor zijn rattenplannetjes. Ze was al eens eerder gebeten, en dat was bepaald geen pretje.

Met de weerzinwekkende beesten in haar gebalde vuisten liep ze de gang in. Het gaf haar een goed gevoel dat ze al voor middernacht twee ratten gevangen had. Dit waren wel erg nare types, van die jongens die zo door een jutezak heen

knagen om bij het graan te komen, of die eieren van een plank gooien om de struif van de vloer te kunnen likken.

Ze klom de oude stenen trap op die naar buiten leidde en liep toen het door de maan beschenen terrein van het landgoed over, helemaal tot aan de bosrand. Daar slingerde ze de ratten het gebladerte in. 'En nu maken dat je wegkomt, en niet meer terugkomen,' riep ze hen na. 'De volgende keer heb ik geen medelijden meer met jullie!'

Door de kracht van haar worp buitelden de ratten over de bosgrond, kwamen toen sidderend stil te liggen en verwachtten elk moment de genadeklap te zullen krijgen. Toen dat niet gebeurde, draaiden ze zich om en keken verbaasd naar haar op.

'Wegwezen, voor ik van gedachten verander,' zei ze.

Dat lieten de ratten zich geen twee keer zeggen. Ze schoten weg, het struikgewas in.

Ooit waren de ratten die ze ving een stuk slechter af geweest. In die tijd legde ze de lijkjes naast het bed van haar vader om hem te laten zien wat ze die nacht had gepresteerd, maar dat had ze al in geen eeuwigheid meer gedaan.

Van jongs af aan had ze de mannen en vrouwen die in het souterrain werkten bestudeerd, dus ze wist dat iedereen daar zo zijn taak had. Haar vader was verantwoordelijk voor de liften, de etensliften, het mechaniek van de ramen, de verwarmingssystemen en alle andere mechanische apparaten waar het tweehonderdvijftig kamers tellende landhuis afhankelijk van was. Hij zorgde er zelfs voor dat het orgel in de grote zaal werkte, voor de chique bals die de heer en mevrouw

Vanderbilt daar gaven. Behalve haar vader had je koks, keukenmeiden, kolenscheppers, schoorsteenvegers, vrouwen, pasteibakkers, dienstmeisjes, lakeien en nog veel meer mensen.

Toen ze tien jaar was, had ze gevraagd: ‘Heb ik ook een taak, papa, net als alle anderen?’

‘Natuurlijk heb jij een taak’, zei hij, maar ze had zo’n vermoeden dat dat niet waar was. Hij wilde haar gewoon niet kwetsen.

‘Wat dan? Wat voor taak heb ik dan?’ drong ze aan.

‘Nu ja, dat is in feite een heel belangrijke positie hier in huis, en niemand kan dat beter dan jij, Sera.’

‘Wat dan, papa? Wat is het dan?’

‘Jij bent de ERV van Huize Biltmore.’

‘Wat betekent dat?’ vroeg ze opgewonden.

‘Jij bent de Eerste RattenVanger’, zei hij.

Hoe hij deze woorden ook bedoeld had, ze zetten zich in haar hoofd vast. Ze herinnerde zich nu nog, twee jaar later, hoe haar kleine borstkas was gezwollen en hoe ze had geglimlacht toen hij die woorden had gezegd: Eerste RattenVanger. Wat had dat mooi geklonken! Iedereen wist dat knaagdieren een groot probleem vormden in een huis als Biltmore met al zijn schuren, stallen, kelders en wat niet al. En ze was inderdaad een natuur-talent gebleken om dat sluwe, eten stelende, keutels achterlatende, ziektes verspreidende ongedierte op vier poten te pakken te krijgen, terwijl het aan de volwassenen met hun primitieve vallen en vergif wist te ontkomen. Muizen, die schuw waren en op cruciale momenten steevast in paniek een vergissing maakten, vormden voor haar geen enkel probleem. Die had ze zo te

pakken. Maar op de ratten moest ze elke nacht opnieuw echt jacht maken, en door de ratten was ze zo goed geworden. Ze was nu twaalf jaar. Serafina, ERV, dat was wie zij was.

Maar toen ze de twee ratten het bos in zag rennen, werd ze overmand door een vreemd en heel sterk gevoel. Ze wilde achter ze aan. Ze wilde zien wat zij onder bladeren en twijgjes zagen, ze wilde de rotsen, de valleitjes, de beekjes en de wonderen ontdekken. Maar dat had haar vader haar verboden.

‘Je mag nooit het bos ingaan,’ had hij haar op het hart gedrukt. ‘Daar huizen duistere krachten die niemand begrijpt, dingen die niet natuurlijk zijn en die je veel kwaad kunnen berokkenen.’

Ze bleef aan de rand van het bos staan en keek zo ver ze kon tussen de bomen door. Jarenlang had ze verhalen gehoord over mensen die in het bos waren verdwaald en nooit teruggekomen. Ze vroeg zich af wat voor gevaren daar loerden. Was het zwarte magie, waren het demonen of een soort gruwelijke beesten? Waar was haar vader zo bang voor?

Ze kon met haar vader over allerlei dingen bakkeleien – over dat ze haar granenpap niet wilde eten, over dat ze de hele dag lag te slapen en de hele nacht op jacht was, en over dat ze de familie Vanderbilt en hun gasten bespioneerde – maar daarover ging ze nooit tegen hem in. Als hij dat zei, wist ze dat hij bloedserius was. Je kon nog over zo veel moeilijke onderwerpen praten en dingen stiekem doen, soms hield je gewoon je mond en deed je wat je gezegd was, omdat je voelde dat dat je geraden was als je in leven wilde blijven.

Ze voelde zich vreemd eenzaam, draaide zich weg van het

bos en keek naar het landgoed. De maan stond boven de steile leistenen daken van het huis en werd weerspiegeld in de glaskoepel van de wintertuin. Boven de bergen fonkelden de sterren. Het gras, de bomen en bloemen van de prachtig onderhouden tuinen gloeiden in het licht van de maan. Ze zag elk detail, elke pad, elke slak en alle andere wezens van de nacht. Een eenzame spotvogel liet vanuit een magnoliaboom zijn avondlied horen en de babykolibries maakten in hun slaap een ritselend geluid, lekker in hun nestje in de blauweregen.

Als ze bedacht dat haar vader had meegeholpen om dat allemaal te bouwen, ging haar kin een stukje omhoog. Hij was een van de honderden metselaars, houtbewerkers en andere ambachtslieden geweest die jaren geleden uit de omringende bergen naar Asheville waren gekomen om Huize Biltmore te bouwen. Hij was er gebleven om de machines te onderhouden. Maar wanneer alle andere arbeiders uit het souterrain 's avonds naar hun gezin terugkeerden, verstoppen Serafina en hij zich tussen de dampende leidingen en metalen gereedschappen in de werkplaats, als verstekelingen in de machinekamer van een groot schip. De waarheid was dat ze nergens anders naartoe konden, dat ze geen familie en geen thuis hadden. Telkens wanneer ze naar haar moeder vroeg, weigerde haar vader over haar te praten. Behalve haar vader en zij was er dus niemand, en zolang ze zich kon heugen hadden ze in het souterrain gewoond.

‘Hoe komt het dat wij niet op de verdieping voor het personeel wonen, of in het dorp, net als de andere mensen die hier werken, papa?’ had ze vaak gevraagd.

‘Dat is nu eenmaal zo’, bromde hij dan.

In de loop der jaren had haar vader haar best goed leren lezen en schrijven, en hij had haar veel verhalen over de wereld verteld, maar hij praatte liever niet over de dingen waar zij het over wilde hebben. Over wat er zich diep in zijn hart afspeelde en over wat er met haar moeder was gebeurd, en over de vraag waarom ze geen broertjes en zusjes had, en waarom haar vader en zij geen vrienden hadden die hen zo nu en dan een bezoekje brachten. Soms wilde ze dat ze diep in zijn hart kon kijken en hem door elkaar kon schudden om te zien wat er dan zou gebeuren, maar meestal sliep haar vader de hele nacht, werkte de hele dag, maakte ’s avonds eten voor hen klaar en vertelde haar verhalen. Ze hadden best een goed leven samen, en ze wilde hem niet door elkaar schudden, want ze wist dat hij niet door elkaar geschud wilde worden, dus liet ze het maar zo.

’s Nachts, als verder iedereen in huis ging slapen, sloop zij naar boven en nam stiekem boeken mee die ze dan bij het licht van de maan las. Ze had de butler vol trots tegen een schrijver die op bezoek was horen zeggen dat meneer Vanderbilt tweeëntwintigduizend boeken had verzameld, waarvan maar de helft in de bibliotheek paste. De andere boeken stonden verspreid door het hele huis op tafels en planken. Voor Serafina waren dat net rijpe bessen, klaar om geplukt te worden, zo aantrekkelijk dat ze er geen weerstand aan kon bieden. Niemand leek het te merken als er een boek verdween en een paar dagen later weer werd teruggezet.

Ze had gelezen over de grote veldslagen tussen de staten, met wapperende gehavende vlaggen, en ze had gelezen over de dampende ijzeren beesten die her en der mensen omverreden. Ze wilde 's nachts met Tom en Huck de begraafplaats op glippen en samen met de Zwitserse familie Robinson schipbreuk lijden. In sommige nachten verlangde ze ernaar een van de vier zusjes met hun lieve moeder uit *Onder moeders vleugels* te zijn. In andere nachten stelde ze zich voor dat ze de spoken uit *Sleepy Hollow* ontmoette of tik, tik, tik deed, net als de zwarte raaf van Edgar Allan Poe. Ze vertelde haar vader graag over de boeken die ze las en ze verzon vaak zelf verhalen, vol denkbeeldige vrienden, vreemde families en nachtelijke spoken, maar hij was nooit geïnteresseerd in haar verhalen vol vrees en fantasie. Daar was hij veel te nuchter voor; hij geloofde alleen maar in bakstenen, moeren en tastbare dingen.

Ze vroeg zich steeds vaker af hoe het zou zijn om een soort geheime vriend te hebben van wiens bestaan haar vader niet op de hoogte was, iemand met wie ze over van alles kon praten, maar in het holst van de nacht kwam ze meestal geen kinderen van haar leeftijd in het souterrain tegen.

Een paar laaggeplaatste koksjongens en ketellappers die beneden werkten en elke avond naar huis gingen, hadden haar wel hier of daar zien wegschieten en wisten vaag wie ze was, maar de dienstmeiden en bedienden die boven werkten niet. En de meneer en mevrouw van het huis wisten al helemaal niet van haar bestaan af.

‘De Vanderbilts zijn fatsoenlijke mensen, Sera,’ had haar vader tegen haar gezegd, ‘maar niet óns soort mensen. Als zij in de buurt zijn, maak je je uit de voeten. Zorg dat niemand je te zien krijgt. En wat er ook gebeurt, vertel nooit hoe je heet of wie je bent. Heb je me gehoord?’

Serafina had het gehoord. Ze hoorde uitstekend. Ze kon het zelfs horen als een muis van gedachten veranderde. Toch begreep ze niet precies waarom haar vader en zij zo leefden. Ze begreep niet waarom haar vader haar voor de buitenwereld verborgen hield, waarom hij zich voor haar schaamde, maar één ding wist ze zeker: dat ze zielsveel van hem hield en dat ze hem absoluut geen problemen wilde bezorgen.

Dus was ze heel goed geworden in zich onbespied voortbewegen, niet alleen om ratten te vangen, maar ook om mensen uit de weg te gaan. Als ze zich heel moedig of eenzaam voelde, rende ze weleens naar boven, de fonkelende mêlée in. Ze sloop, glipte weg en verstopte zich. Ze was klein voor haar leeftijd en snel. De schaduwen waren haar vrienden. Ze bespiedde de fraai uitgedoste gasten wanneer die arriveerden in hun schitterende, door paarden getrokken rijtuig. Boven zag nooit iemand dat ze zich onder een bed of achter de deur verscholen hield. Niemand zag haar staan achter in de kast waar ze hun jas in ophingen. Als de dames en heren een wandeling door de tuin gingen maken, sloop ze tot vlak bij hen zonder dat zij er erg in hadden, en luisterde ze naar alles wat ze zeiden. Ze genoot van de jonge meisjes in hun blauwe en gele jurken, met wapperende linten in hun haar, en ze rende met hen mee als zij door de tuin dartelden.

Wanneer de kinderen verstoppertje speelden, hadden ze nooit door dat er nog iemand meespeelde. Ze had zelfs meneer en mevrouw Vanderbilt weleens arm in arm zien lopen, of hun neefje van twaalf op zijn paard over het landgoed zien rijden, terwijl zijn ranke zwarte hond met hem meerende.

Ze had iedereen gezien, maar niemand van hen, zelfs de hond niet, had haar ooit gezien. De laatste tijd vroeg ze zich soms af wat er zou gebeuren als iemand haar wél zag. Stel dat de jongen haar in een flits zag? Wat zou ze dan doen? Of als de hond achter haar aan kwam? Zou ze dan op tijd in een boom kunnen klimmen? Ze stelde zich voor wat ze zou zeggen als ze mevrouw Vanderbilt persoonlijk zou ontmoeten. ‘Hallo, mevrouw V. Ik vang de ratten voor u. Wilt u ze dood hebben of hoef ik ze alleen maar naar buiten te gooien?’ Soms droomde ze dat ze een mooie jurk droeg, linten in haar haar had en dat ze glimmende schoenen aanhad. En soms, heel soms, verlangde ze ernaar niet alleen stiekem naar de mensen om haar heen te luisteren, maar ook met ze te kunnen praten. Ze niet alleen maar te zien, maar zelf ook gezien te worden.

Terwijl ze in het maanlicht over het grasveld liep, terug naar het huis, vroeg ze zich af wat er zou gebeuren als een van de gasten, of bijvoorbeeld de jonheer in zijn slaapkamer op de eerste verdieping, toevallig wakker werd, naar buiten keek en een geheimzinnig meisje in haar eentje ’s nachts buiten zag lopen.

Haar vader zei er nooit iets over, maar ze wist dat ze er niet bepaald normaal uitzag. Ze was mager en klein, een en al spieren, botten en pezen.

Ze had geen jurk, dus droeg ze een van de oude werkhemden van haar vader, met een stuk pluizig touw dat ze uit de werkplaats had gepikt en om haar smalle middel snoerde. Hij kocht geen kleren voor haar omdat hij niet wilde dat de mensen in het dorp vragen gingen stellen en zich met zijn zaken zouden bemoeien. Daar kon hij niet tegen, dat mensen zich met zijn zaken bemoeiden.

Haar lange haar had niet één kleur, zoals bij normale mensen, maar verschillende tinten goudblond en lichtbruin. Haar gezicht was bij haar wangen vreemd hoekig. En ze had grote, rustige, amberkleurige ogen. Ze kon 's nachts net zo goed zien als overdag. Zelfs haar geluidloze jachtkunsten waren niet echt normaal. Alle mensen die ze ooit had ontmoet, en zeker haar vader, maakten als ze liepen zo veel lawaai dat ze wel van die grote Belgische trekpaarden leken die op de akkers van meneer Vanderbilt de landbouwwerktuigen voorttrokken.

En ze verbaasde zich over alles, als ze zo omhoogkeek naar de ramen van het voorname huis. Waar droomden de mensen over die in die kamers sliepen, met hun haar in één kleur, hun lange, spitse neus en hun grote lichaam in hun zachte bed, de hele heerlijk duistere nacht lang? Waar verlangden ze naar? Wat maakte ze aan het lachen of waar schrokken ze van? Wat voelden ze vanbinnen? Aten hun kinderen 's avonds wel granenpap, of aten ze ook alleen de kip?

Toen ze de trap af sloop, terug naar het souterrain, hoorde ze iets, ver weg in een gang. Ze bleef staan luisteren, maar hoorde niet wat het was. Het was geen rat. Zoveel was zeker. Het was iets veel groters. Maar wat dan wel?

Nieuwsgierig liep ze in de richting van het geluid.

Ze liep langs de werkplaats van haar vader, langs de keukens en de andere vertrekken die ze goed kende, tot in de dieper gelegen gedeelten waar ze minder vaak op jacht ging. Ze hoorde deuren dichtgaan en toen voetstappen en gedempte geluiden. Haar hart begon zacht in haar borst te bonken. Er liep iemand door de gangen van het souterrain. Háár souterrain.

Ze liep er nog dichtër naartoe.

Het was niet de bediende die elke avond het vuilnis ophaalde, en ook niet een van de lakeien die laat op de avond nog een hapje kwam halen voor een gast – het geluid van hun voetstappen kende ze goed. Soms bleef het hulpje van de butler, een jongen van elf jaar, in de gang staan en schrokte een paar koekjes naar binnen van het zilveren dienblad dat hij van de butler had moeten halen. Dan bleef ze gewoon om de hoek staan, in het donker, en deed ze alsof ze vrienden waren die even gezellig stonden te kletsen. Dan veegde de jongen de poedersuiker van zijn mond, en weg was hij weer, snel de trap op om de verloren tijd in te halen. Maar hij was het niet.

De man, wie het ook mocht zijn, had zo te horen schoenen met harde zolen aan – dure schoenen. Maar een echte gentleman had in dit deel van het huis niets te zoeken. Waarom doolde hij in het holst van de nacht door de donkere gangen?

Ze werd steeds nieuwsgieriger en liep achter de onbekende aan, waarbij ze er wel voor zorgde dat hij haar niet zag. Elke keer dat ze zo dichtbij was dat ze hem bijna kon zien, zag ze alleen maar de schaduw van een lange, zwarte gestalte die een zwak brandende lantaarn droeg. En er was nog een schaduw

– er liep iemand of iets achter hem. Maar ze durfde niet zo dichtbij te sluipen dat ze kon zien wie of wat dat was.

Het souterrain was heel groot, met een heleboel verschillende kamers, gangen en niveaus, die in de helling achter het huis waren gebouwd. Sommige gedeelten, zoals de keukens en de waskamer, hadden glad gepleisterde muren en ramen. Die vertrekken waren eenvoudig afgewerkt, maar schoon en droog en geschikt voor het dagelijks werk van het personeel. De ondergrondse ruimtes die verder weg lagen, liepen tot diep in de vochtige, aarden gangen van de uitgestrekte fundering van het huis. De donkere, hard geworden specie liep er weg tussen de ruw uitgehouwen stenen blokken waarvan de muren en het plafond waren gemaakt. Ze kwam hier zelden, want het was er koud, smerig en vochtig.

Plotseling veranderden de voetstappen van richting. Ze kwamen haar kant op. Vijf krijsende ratten renden voor de voetstappen uit de gang door, banger dan ze ooit een knaagdier had gezien. Spinnen kropen uit de kieren in de muren. Kakkerlakken en duizendpoten schoten uit de aarden vloer tevoorschijn. Ze was verbijsterd door alles wat ze zag, hield haar adem in en drukte zich tegen de muur aan, verlamd van angst, zoals een konijntje dat siddert als de schaduw van een voorbijvliegende havik over hem heen valt.

Terwijl de man naar haar toe liep, hoorde ze ook nog een ander geluid. Het was het zenuwachtige geschuifel van een klein persoon – voeten in pantoffels, misschien van een kind – maar er klopte iets niet. De voeten van het kind schuurden over de stenen, er gleed iets... het kind was mank... nee...